

Rüüd publikat ta omast eluvaerast ja väsimusest. Hinga rahus, armas lastis mees! Sinu ülitähtsat ja ülituluusat tööd ja tegewusi tahame meie, sinu sugurahvas, mälestada ja lasti pibada ja sinu mälestust annustada võlvest võlveni.

Dr. M. Wessle †

Kaasani linnast tuli hõifiline ootmata surmasõnum, et Dr. M. Wessle seal 4. Mail hõitiselt õra surnud. Wessle oli alles oma lõige paremas meheis, ja ei olnud wanem kui 47 aastat. Ta oli oma lohle läbusa olekuga meile lõigile tuttar. Niisama tuttar on fa, et ta oma sugurahwale lõigest hingest head soovis. Kui õpetatud mees lirjutas ta Eesti-kaele heaste-õpetuse, fui firsamees ja laulit on ta mitmed raa-matud lirjutanud ja oma luuletatud laulusid ja rahvamuist logutud laulusid välja annud. Alessandri-fooli ajus ja Kirjameeste seitsis oli tema omal ajal üks tõtgetegewamatest liis-metest. Nahu tema võrmule ja armastusesse jäügu tema mälestus!

Hirmus õõ.

Loolene raudtee-wahilde elust.

Kui sina, armas lugeja, raudtäfuga sõites wagoni afnost välja voatud ja iga paari metri taga raudtee-wabti ebf tema naist wahimajalese lehal raudtee ääres oma lipusesegaga näed seisma, fui rong mööda murab, ega fa siis full ei aima ega mõista orwata, fui raske nende raudtee-wabtide leiwaravuluse on, fui suur nende vastutamine, fui hoolsat valvamist ja ülekumata fobuse-täitmist nende amet ööd fui pääewa nõuab, fest et sadade ja tubandate reissijate õnn ja õnnetus, elu ja surm nende valvamise soolu peal seisab. Järgmisest loo-lehest wölkid ja lähesugust õpetust wöötta: esiteks, et need wöosed lihtlabased inimesed, les seal raudtee äärt mööda weilestes wahimajakesites osuwad ja oma ameti fobust truistide täidavad, tööste suurema lugupidamise ja auu väärilised on,

fui mitmed ja mitmed suured ja toredad inimesed moailmas, fellel muud täbtust ei ole, fui et nad ennast seaduse vastu eftinast hoiamad ja oma raha ja riisust inimeste setta lajewad liikuma peoseda; teiseks, et elgu ja mis ametis wöi teenistuses iljal tabes, fa ainult siis midagi väärts oled ja alnult sellist tööfist südamerabu wöid leida, fui fa oma ameti lohust issa ja alati hoolaste ja täiedete täidad.

I.

Kange tuul ja torn publis ja mõllas mööda maad, oisse fui tabaks ta töök õra pubbida, mis eest leiab. See oli seotud tulekul, Aprili suu alguse, õhtu läks tuttu pimedals, taewas oli täis pilvi, torni joud fasewis fangemaks. Metja puud mardustimad fui pilpad ja la raudtee-rongisid ähwordaas torn rõõbastest förwale heita, aga seda ta ei suutnud, ei läinud tal fa mitte ford, punastest laternatest, mis raudteewabi moja juures ülewel mästipuu otsas, tuld õra pubbida. Küll ta raputas ja vapustas mästipuu fallal, aga see jäi püstis seisma ja mõlemad punased laternad jäiwad heledaste paistma, märguandmisels rongidele, et sin tulub peatada, ja seda hoiatust oli neil seeford wäga tarvis, fest hädaoht oli äh-wardamaas.

Tund aega warem oli wahimojas weileses tuokeses kolm õnnelisi hing, les pealt näha marutiulest suurt ühtegi ei hoolinud. Lopjuks magas lätsis rabulisekt, teda ei õratanud maru mõllamine mitte, fest ta oli sellega harjunud, et raudtee-rongid mööda sõites mürinad tegimad ja majafest tuliks ajaks väljema panivid. Ja teewabt Märt Märas ja tema naene Anna oliwad fa lartuseta, fest ega see esimene ford ei olnud, et õõsne marutiul nende majafese ümber mühas.

Õnnelitus obielus elasiwad nad sin juba faks oostat ja nende weile wahimojafe oli nende weile moailm, lus neile röömu ja muret ojaks jogati, niisamuti fui teistele inimestele suures moailmas.

Raudtee käis sin metsast läbi ja külasid läbedal ei olnud. Kord nädalas sõitis teemeister oma auruwantriiga teed läbis waatamas. Seal wantri peal oli veel teine tool ja sinna